

”Res, upplev och samla erfarenheter”

Ridlärare tog beridarjobb i Holland för att utvecklas

Av Ulrika Fähræus
Foto: Lia Cederström

Hon ville göra något nytt och se hur man jobbar i Europa i dag. Mitt i livet kastade hon loss. Tog tjänstledigt, hyrde ut lägenheten och stack till Holland.

Ki Sanderson är ridläraen som inte fastnar i gamla hjulspår.

Hon är smärt och tjugig och moderiktigt klädd. Hon är intensivt närvarande och ger ett varmt och ödmjukt intryck. Hon talar om att lyssna, se och uppleva, att låta sig själv berikas för att kunna ge mer åt andra.

Och berikad, det var just vad Catarina ”Ki” Sanderson blev under sitt år i Holland, då hon en bit över 40 år gjorde något som man kanske mest tänker sig att äventyrslystna hästungdomar gör. Mitt i livet gav hon sig ut i Europa för att jobba på en stor hästanläggning

– Jag kände en längtan efter att lära mig mer. Jag ville utveckla min ridning och rida fler hästar. Jag ville se hur de jobbade i Europa.

KI BESKRIVER SIG som en ”pigga 40-plussare” som vill utveckla hästsporten och gärna tar till sig nya idéer. Hon är auktoriserad ridlärare och fick sin egen grundlagd på Djurgårdens Ridskola i Stockholm. Hon är främst hoppriktad och har tävlat en hel del, bland annat har hon vunnit SM i stilhoppning

Det var inte helt enkelt att hitta ett jobb på kontinenten. Ki fick söka ett tag innan det blev napp hos Stal Hendrix, där bröderna Emile och Paul Hendrix tränar och säljer hästar av internationell toppkvalitet. Ki fick chansen att komma ner och träffa Emile och det slumpade sig så att schweiziskan Marianne Müller just då behövde hjälp med några av sina hopphästar.

HON FLYTTADE NER och red dagligen cirka sex hästar. Tre av dem fick hon även tävla. I Holland arbetar man mycket med hingstar, något som Ki fick extra erfarenhet av. Hon behövde inte göra så mycket utöver ridningen och arbetsdagen överskred sällan åtta-tio timmar.

Naturligtvis hade hon ridit mycket hemma också, men inte sex hästar om dagen.

– Jag blev ganska vältränad, säger Ki och spricker upp i ett av sina många leenden.

– Det var en härlig känsla att få träna och tävla dessa fina hästar som inte tvivlade på sin egen förmåga.

Även om Ki jobbade sex dagar i veckan hann hon med att uppleva en hel del utanför stallet, till exempel kortare resor i landet och lite kultur.

– Jag tror att det är viktigt att göra något annat också. Jag gick på teater, åkte till Delft och tittade på porslin, reste runt lite till andra städer.

DET HELA LÅTER som ett relativt behagligt arrangemang jämfört med de historier man kan få höra om unga svenskar som har rest i väg och fått möta och slita så att de knappt har hunnit äta, och efter långa dagar tvingats sova inkvarterade i illa utrustade små rum.

– Jag hade nog tur, säger Ki som fick dela en villa med några andra, tre minuter från anläggningen.

”Som ridlärare är det viktigt att inte stagnera. Om man reser och samlar erfarenheter utvecklas man och kan ge mer till andra”, säger Ki.

Ki fick träffa många kändisryttare och åkte ofta ut och tittade på träningar och tävlingar och besökte andra stora anläggningar, något som hon menar är viktigt för inspiration och utveckling.

– Som ridlärare är det viktigt att inte stagnera. Om man reser, upplever och samlar erfarenheter utvecklas man och kan ge mer till andra, säger Ki.

NÄR HON GAV SIG IVÄG till Holland hade hon arbetat som ridlärare på Järfälla Ridcenter i nio år. I sin ungdom jobbade hon hos Paula Graham i England en tid och ville nu, två och ett halvt decennium senare, ut igen.

– Det händer mycket och det är genom att ta till sig nytt och låta sig inspireras av andra som saker går framåt. Det gamla är bra, men det gäller att hänga med.

Den största skillnaden mellan Sverige och de stora hästländerna i Europa är att det utomlands är mer effektivt och affärsinriktat, menar Ki.

– Hästsporten är så mycket större och man har större verksamheter. Anläggningarna är välskötta och rena – det är något som vi skulle kunna ta efter, säger Ki.

– Annat som de är bra på är att ta hand om gäster. Jag fick se mycket av hur de arrangerar större händelser, hur de bemötte sponsorer och de viktiga personer. Det var mycket intressant att se hur de hanterade sådant.

KI ÄR TILLBAKA på Järfälla Ridcenter på deltid. Här trivs hon, men hon är också redo för något nytt om det skulle dyka upp något spännande

Ki tycker inte att någon ska tveka att resa i väg

– Man växer som person och får många nya intryck, men man får vara beredd på hårt arbete. Det vanliga är nog att rida tio hästar om dagen. Det är också mycket att arrangera med bil, försäkringar, telefon, e-post och bostad.

Att ställa krav kanske inte är så lätt, men man får våga för och nackdelar, menar hon.

– Man får titta på det och tänka. Vad erbjuder de och vad kan jag erbjuda dem?

Hos Stal Hendrix fick Ki Sanderson rida ungefär sex hästar om dagen. Catjana är ett 6-årigt sto och Calido I.

Ki var sugen på att göra något nytt. Hon reste till Holland och fick ny inspiration i bröderna Hendrix stall.

”Jag hade nog tur”, säger Ki om sin upplevelse i Holland. Hon blev väl omhändertagen – det blir inte alla som reser utomlands för att arbeta med hästar. (foto: Anna Lena Rabaeus)

Ki fick också tävla ett par av hästarna. Här på 10-åriga O Cor de Emilion och Cor de Almé.

Ki: ”Ridlärarens roll är till stor del att inspirera”

– Ridskolans uppgift är att lägga den viktiga grundemmen jag ser också en ökad efterfrågan på högre kvalitet och vidareutveckling. Det har blivit populärt att rida två gånger i veckan i stället för en och det blir en stor nivåhöjning på dem som rider två gånger i veckan. Vi borde kunna ta bättre hand om de bästa ridskoleryttarna, säger Ki Sanderson.

– Jag skulle vilja erbjuda ridskoleryttning även för dem som har nått en lite högre nivå, men hur gör man det? Det krävs välutbildade hästar och man måste underhålla dem för att de ska stanna på den nivån. Hur skulle man kunna erbjuda dem biten? Jag vill hitta vägar för god lönsamhet och hästens väl i centrum, och jag tror att vi har goda möjligheter för det i Sverige

– Ridlärarens roll är till stor del att inspirera. Du kanske har 50 elever på en kväll. Alla de här 50 ska gå hem med någonting nytt och förhoppningsvis positivt, som de ska fundera på till nästa gång. Det är kanske omöjligt att verkligen se alla dessa individer enskilt varje gång, men det är viktigt att man som ridlärare är inspirerande. Som ridlärare lever jag genom mina elevers framgångar. Jag blir glad när de får aha-upplevelser, när de lyckas med något och kommer framåt.

– Jag tror att det är viktigt att inte stagnera som ridlärare. Det är bra att själv åka i väg och rida och gå på kurser, att ta sig tid att göra saker. Eller bara åka och titta på en träning eller tävling. Alltid plockar man upp något och när man växer som människa kan man ge mer till andra.